

Lajkó Bianka:
Az Ő hiánya

Világűr bennem, a formája akár Ő.
Bár még soha nem láttam,
Tudom, pontosan bele tudna illeszkedni.
A múltkor egyedül sétáltam,
S hirtelen, mintha összetörték volna,
Vagy egy darabot kitéptek volna belőlem,
Szűrő fájdalmat éreztem mellkasomban.
Még a lábnyomok is eltűntek mellőlem.
Azóta nem érzek semmit.
Az ég is beborult, még csillagot sem látok.
Aznap este lement a Nap
És én azóta napsugarat várok.

Úrutazás

Mint a végtelen univerzum...
Sötétség van, vakon tapogatok,
A kezed keresem,
Azt a ragyogó csillagot,
Amivel majd lehullok holnap,
Magunk után fénycsóvát húzva,
S nem tudhatjuk előre,
Melyik bolygón érünk célba.
Nekem olyan mindegy,
De létezni a Földön kínzó gyötremelem,
Mert itt nem kérhetem,
Hogy minden percben légy velem.

Eső a szememből

Esik az eső.
Egy kis csepp kopogtat az ablakon.
Odalépek hozzá, s megkérdezem,
Csak azért akar-e bejönni,
Hogy mindent bevizezzen.
Azt válaszolta, hozzám jött,
S nem kell tőle félnem,
Mert ő csak azt hozta el nekem,
Amit régebben kértem.

Te voltál az.
Esőcseppként kopogtál be hozzám,
Be akartál osonni,
De nem ismertelek fel,
És elfelejtettem mosolyogni.
Előtted még soha nem sírtam.
Soha nem láttál elesni utamon.
Most pedig te, kis esőcsepp
folytál végig könnyként arcomon.

Faragott élet

Öreg, magas fa áll az udvaromban.
Kérgei betegek.
Ősszel pirosak ugyan,
De nem zöldülnek soha a levelek.
Milliónyi madárfészek
Billeg a vékony ágakon,
De soha nem hullanak le,
Pedig évek óta várom.
Vannak vastagabb ágai,
Azokon üldögélek minden nap,
Ott gondolkozom azon,
Miért jön mindig egy holnap.

Van fent egy ág, melyen
Aludni szoktam.
Álmaimat ott élem,
Majd arra ébredek zuhanok,
S nem találom az énem.
A fa gyökerei keskenyek,
A talaj alatt rejtőznek halkán.
Itt-ott kibújnak a homokból,
S ha megbotlom bennük, nevetnek rajtam.
Egyetlen ág él és virul,
Mivel a Nap minden percben éri.
Nekem szokott ragyogni gyakran,
Mert a mosolyomat szereti nézni.